

Dit geloof je toch niet !!

Vanaf de dag dat ik wist en voelde dat ik zwanger was heb ik mijn kinderen altijd voorop gezet.

COLLIN

mijn zoon, mijn manneke, wat maakte jij mij compleet en gelukkig op de dag dat jij gehaald werd via een keizersnede.

MELANIE

mijn dochter, mijn wereldwonder, mijn meisje, ook jouw strijd was en blijft heftig.

En nu ben ik de kinderen kwijt !

Omstandigheden hebben ervoor gezorgd dat wij met z'n drieën op een flatje gingen wonen, mede door regelmatig bezoek aan maatschappelijk werk wist ik dat het de juiste keuze was geweest, jullie bloeiden op van onzeker naar vrolijk en gelukkig.

Regelmatig als ik twijfelde of ik het goed deed dan was daar die blik, de knuffel en de onvoorwaardelijke liefde van jullie, mijn kinderen.

Wat de reden ook mag zijn dat je als ouders uit elkaar gaat, dat is niet het probleem van de kinderen.

Jullie hebben maar 1 vader en 1 moeder en ik heb altijd gezegd "jullie moeten zelf ontdekken wie jullie vader is."

Als ouder (moeder) doe je er alles aan om de wereld voor je kind(eren) veilig, liefdevol, en met normen en waarden compleet te maken. vanuit dat oogpunt hoop je dan ook dat de kinderen een gezonde start krijgen voor hun volwassenen leven.

Onze flat was gezellig, het was vaak moeilijk om rond te komen maar toch hadden we genoeg eten en drinken, zelfs regelmatig een chippie en snoep.

Wij creëren zelf wel gezelligheid door in de woonkamer te picknicken of een ijsje te eten bij de bussen winkel .

Spelenderwijs gingen wij om met Sinterklaas en zwarte Piet, schilderen op ramen en deuren, zingen en dansen.

Beiden hebben jullie een eigen slaapkamer gekregen met een speelhuis, speelgoed en boeken.

Tradities werden gemaakt zoals met Sinterklaas een gedicht en chocolade letter naast vele kleine kadootjes.

Kerstavond met z'n drieën op de bank het eerste kadootje uitpakken en dan fantaseren over de andere doosjes.

De structuur en regelmaat werden eindelijk een rustige richtlijn, dat maakte de spontane uitjes een ware verrassing.

Naast de opvoeding ben ik hard aan het werk gegaan onregelmatige tijden maar altijd met de gedachte om buiten de schooltijden om zoveel mogelijk mijn tijd aan de kinderen te besteden.

Mijn moeder was hierin een geweldige ondersteuning, vooral de gehaktballen van oma waren het feest van de dag.

Al met al geloof ik oprecht dat ik een goede moeder ben,

ledere fase in jullie leven heb ik bewust genoten van de ontwikkelingen die jullie doormaakten.

Regelmatig zaten jullie te kijken uit het raam Pappa komt zo,
Maar nee de telefoon rinkelde en jullie vader was te druk.
Misschien morgen of overmorgen.

Maar goed, de jaren gaan verder, jullie schommelen tussen mij en je vader.
Een duidelijke omgangsregeling, de ene week van donderdag tot zaterdagochtend bij pappa
en de andere week van woensdag tot zondagavond.
Ondanks dat het convenant had bepaald 1 weekend in de 14 dagen was dit voor mij een
nettere regeling, hoe kun je anders je vader leren kennen.

Zelfs op de momenten dat er dingen gebeurden die mij verdriet bezorgden probeerde ik jullie
mee te geven dat het altijd erger kan.

De mening van Johnny over opvoeden verschilt van die van mij, op een dag kwamen jullie
terug van pappa en kreeg ik zowat een hartverzakking, "wat is er met Melanie gebeurd?"

"Oma heeft Col en Mel meegenomen naar de kapper, mooi hè?"

"Wie? Gaat er door mij heen" "trouwens de kinderen heten Collin en Melanie geen Col en
Mel"

Kijkend naar het kapsel van Melanie doe ik mijn best om een lachje op mijn gezicht te
toveren.

Haar mooie pijpenkrullen tot aan onder op haar rug zijn weg, nu is het een boblijn kapsel en
nee ik vind het niet mooi!

Collins kapsel gaat nog wel, iets korter en jammer genoeg exact hetzelfde als Johnny.

"Zouden jij en jou ouders dat kunnen overleggen misschien?"

Hij lacht alleen maar, "je kent mijn moeder toch"

Ondanks dit soort streken heb ik altijd geloofd dat hij op zijn manier van jullie houdt.

Al met al was het fijn om te zien dat jullie vrolijk thuiskwamen van een dag of weekend bij
papa.

Nooit heb ik enige bijdrage gevraagd en/of gekregen, want mijn liefde voor jullie was ruim
voldoende om van te kunnen leven.

Wij leerden Freddy kennen en al gauw was deze stoere man een toevoeging voor ons, de
vaderfiguur die in ons huisje meer dan welkom was.

Freddy heeft zelf ook twee dochters, (Laura en Sandra) met een onregelmatig bezoekrecht
omdat wonend bij hun moeder ook de moeder bepaalde wanneer wel en wanneer niet.

Wat voor mij een opluchting was omdat hij exact de gevoelens van mij kon en nog steeds
kan herkennen.

Pappa was al wat langer met een andere vrouw en voor jullie was er weer een nieuwe
uitdaging om ook bij hun thuis jullie plek te vinden.

Wat Johnny erg moeilijk onder was het feit dat er een andere man in mijn leven zou komen
die natuurlijk die rol van vaderfiguur met liefde op zich nam.

De opmerkingen "als je jeuk hebt, moet je mij bellen" waren dan ook weer eens de
bevestiging dat mijn keuze om te scheiden de juiste was, zijn streken gaan nooit weg, wat mij
ergens nog medelijden voor Diane liet voelen.